

9 - květen - červen 2021

Už tam budem?

Dne 17. 5. 2021 se několik vyvolených vydalo reprezentovat naši školu do televizní vědomostní soutěže s názvem Už tam budem? V tomto reprezentačním týmu jsem byl já a Miloslav Faifr z 9.C, Alena Benediktová a Anna Peksová z 9.B a Michaela Machová z 9.A. Jako náhradník s námi jela Julie Švarcová z 9.B a učitelský dohled nad námi vykonávala paní učitelka Alena Boudová. Vše to začalo v pátek 14. 5., kdy jsme měli strategickou poradou a já byl „demokraticky“ zvolen kapitánem týmu (hlasování jsem se ani neúčastnil). V ten den jsme si všechno rozvrhli a domluvili a hned v pondělí jsme vyrazili. Dopravu zajišťovalo město, takže jsme dojeli dodávkou do

plzeňské Techmanie, kde už čekali naši soupeři, Základní škola z Nýřan. Než to ale mohlo všechno začít, museli jsme počkat na štáb. Celý pořad točila Česká televize, ale ze studia v Ostravě. Když štáb konečně dorazil, odebrali jsme se do šatny, kde si nás vzala pod taktovku paní kostymérka, která měla velmi silný ostravský přízvuk. Když už jsme byli ustrojeni, vydali jsme se na líčení (ano, chlapce líčili také), což byl pro mě naprosto nový a příšerný zážitek. No ale když už jsme byli připravení, vydali jsme se na natáčení. Koncept soutěže je jednoduchý - jsou dva týmy, které se předhánějí v jednotlivých disciplínách (vědomostních i fyzických), za které dostávají body. Tým, který má po poslední disciplíně nejvíce bodů, vyhrává. Disciplíny jsou buď pro celé týmy,

nebo pro jednoho člena z každého týmu. Nejdříve jsme natočili úvod, kde jsme se dozvěděli téma dílu - teraformace (přeměňování povrchu jiné planety tak, abychom tam mohli žít). No a potom už jsme se vrhli na soutěže. Nebudu popisovat všechny, protože bychom tu byli docela dlouho, jen je vyjmenuji. První byly otázky, pak přelévání vody pomocí kbelků, hledání indicií, sestavování vodního mlýnku, šplhání a určování osobnosti. Jednu disciplínu jsem nevyjmenoval, protože se jí chci trochu více věnovat. Touto disciplínou bylo hádání záhadných předmětů. Každý tým dostal tři předměty a musel uhádnout, o co jde. My jsme dostali strojírenské kružítko, jakousi podivnou věc na držení horkých předmětů (upozorňuji, že byla z plastu!) a podivné sítko pro umělce. Zatímco druhý tým dostal nějaký klíč, kráječ na brambory nebo vajíčka, který máme všichni doma, a cukrářskou stěrku na polevu. Tak musím

říct, že tato disciplína byla pěkně nespravedlivá, my jsme měli mnohem těžší předměty než soupeři. Po celou dobu outěže jsme se přetahovali o bodové prvenství, ale nakonec jsme se utrhli a vyhráli jsme. Vyhráli jsme velmi zajímavé ceny, ale hlavně úžasný a zajímavý zážitek. Byli jsme tam až do večera a domů jsme přijeli až kolem šesté hodiny. Musím říct, že já jsem si to náramně užil a jsem s naším výkonem velmi spokojen, ale herec ze mě asi nebude. Také bych chtěl poděkovat celému týmu za skvělé výkony, paní učitelce Boudové za to, že to s námi vydržela, a Julii Švarcové za nehoráznou podporu. Jo a mimochodem - pořad běží každou neděli odpoledne na Děčku, tak jestli to chcete vidět (je to jen na vlastní nebezpečí, já vás varoval 😊), tak to sledujte a nepropásněte žádný díl, ať vám to neutče. (Adam Bardoun, 9.C)

SENÁT

Jednání Senátu – Dolní sněmovny 18. 5. 2021

Přítomni: 4.A: Štěpánka Alblová, Nikol Šnebergerová; 4.B: Lucie Böhmová, Veronika Vozárová; 4.C: Aleš Veselý; 4.D: Lukáš Hora, Jakub Kuchař; 5.A: Agáta Čížková, Anděla Zimmerová; 5.B: Jakub Duban, Michaela Vraštilová; 5.C: Anna Soukupová, Kryštof Holý; 5. D: Daniel Bruha, Jakub Kroupa; Mgr. Jaroslav Šedivý, Mgr. Ivana Nazarovová.

Program:

1. Adopce v ZOO – Míša a Kryštof si vezmou na starost prodej pohlednic na vernisáži Dobřanských pohledů; do pátku je možnost malovat ve třídách, Kuba Kroupa připraví informaci do Dobřanských listů; po vernisáži možno pohledy koupit v MKS; sběr plechovek pokračuje, v nejbližší době odvoz

2. Aréna:

- sportovní přestávky jen venku
- jak děti vnímají nástup do školy za daných hygienických podmínek? - vesměs bez problémů, někomu nevyhovují roušky, jiní je už nevnímají, nevhoda prezenční výuky – dřívější ranní vstávání ☺

Příští jednání: **8. 6. 2021 v 7.45 hod.**

Zapsaly: Agáta Čížková a Anděla Zimmerová,
5. A, Mgr. Ivana Nazarovová

Jednání Senátu – Horní sněmovny 3. 6. 2021

Přítomni: 6.A: Zuzana Sýkorová; 6.B: Tereza Vesecká; 6.C: Vojtěch Vydra; 7.B: Martin Škarda; 8.A: Julie Princlová; 9.A: Karolína Berková; 9.B: Julie Švarcová; 9.C: Miloslav Faiř; Mgr. Jaroslav Šedivý, Mgr. Jana Kocandová.

Program:

1. Rozhýbejme školu – vyhodnocení 2. etapy; zvítězila třída 9.B (odměna 1.000 Kč na školní výlet), 2. místo třída 7.B a 3. místo 9.C (obě odměny 500 Kč)

2. Škola v pohybu – připraven sportovní den na úterý 22. 6. 2021; každá třída 1,5 hodiny; učitelé budou závodit v 10.00 hod. (v ten čas všechny třídy na stadioně)

3. Adopce v zoo – senátoři byli seznámeni s aktivitami SDS (sběr hliníku, výroba pohlednic se zvířaty zoo na výstavě Dobřanské pohledy); byla podána zpráva o návštěvě zoo šesti žáků 9. ročníku a o jejich reportáži na téma chov lemura rákosového; následně vymyšlena akce **Šnečí den** – napečení slaných a sladkých šneků (ve čtvrtek 17. 6. 2021 ve 13.00 hod. ve cvičné kuchyňce – dobrovolnice ze tříd 6.A, 8.A a 9.A); následně prodej v pátek o velké přestávce na školní zahradě; výtěžek

půjde na adopci v zoo; organizuje paní učitelka Kocandová; plakátek Terka Vesecká

4. Dobro-družný minigrant – škola dotaci od Nadace Via 2.000 Kč; jsou objednány stavebnice 3 ptačích budek (2 sýkorníky s vletovým otvorem 28 a 34 mm, 1 špačkovník s oválným vletovým otvorem 30x45 mm) a 2 krmítek

5. Vyhodnocení celoroční práce SHS – přečtena závěrečná zpráva (zpracovala Julie Švarcová); uděleny pochvaly (ŘP Lada Hessová, Josef Zíka, Julie Švarcová a Miloslav Faiř; P Zuzana Sýkorová, Martin Škarda, Julie Princlová, Daniel Drle); nabídnuty drobné dárkové předměty; poděkování za práci a popřání úspěchů na SŠ odcházejícím žákům (ze strany učitelů)

Příští jednání: **září 2021**

Zapsal: jš

Závěrečná zpráva SDS 2020/21

Kvůli pandemii covid 19 a nepříznivé epidemiologické situaci nebyla činnost SDS příliš pestrá. První setkání se uskutečnilo v září, dalších pár po pololetí proběhlo online. Setkání „tvář v tvář“ bylo možné až v květnu a červnu. Proto také pořádaných aktivit bylo velmi málo.

Adopce na dálku

Resty Nankinga (nyní dvaadvacetiletá) se už do školy po jejím uzavření kvůli covidu nevrátila, zůstala s přítelem a čeká miminko. Studiem však získala dostatek dovedností, aby mohla pracovat jako kadeřnice.

Adopce v ZOO Plzeň

Naše škola přispívá ZOO v Plzni na chov lemura rákosového. Potřebnou částku získává sběrem hliníkových plechovek. Letos však nasbíraná částka nestačí, děti z 1.stupně proto malovaly obrázky zvířat, které paní Gabriela Klinkovská upravila do podoby pohlednic, a ty senátoři prodávali na vernisáži výstavy Dobřanské pohledy.

Přehlídka aneb Co dělám v době korony a baví mě to

Na výzvu senátorů děti v době distanční výuky posílaly fotografie svých výkresů, výtvorů nebo aktivit a ty byly umístěny na webových stránkách školy pro inspiraci ostatním.

8. 6. 2021

Michaela Vraštilová, předsedkyně SDS

Závěrečná zpráva SHS rok 2020/21

Adventní týden – zorganizován, ale nakonec se kvůli uzavření školy nekonal.

Třídění odpadu - zahájeno, krátce se hodnotilo, ale nebylo dokončeno

Škola v pohybu – připravuje se realizace sportovního dne na úterý 22. 6. 2021

Den jinde – jen domluven, ale nekonal se

Adopce na dálku – v prosinci 2020 ukončena podpora Resty Nankingy (vystoupila z programu před ukončením studia pro těhotenství)

Obnova školní zahrady - zapojení do přípravy, výsadba nové sakury

Rozhýbejme školu – návrh a následná realizace sportovní soutěže

Dobro-družný minigrant – v programu Nadace Via; budou pořízeny 3 ptačí budky a dvě krmítka V Dobřanech 3. 6. 2021

Zpracovala: Julie Švarcová, 9.B

O lemuřovi rákosovém

Někteří z vás možná vědí, že má naše škola v Plzni v zoo adoptované zvíře. A tím zvířetem je lemur rákosový. V pátek 21. 5. 2021 jsme se vypravili do Plzně, abychom se o něm dozvěděli víc. Tady je náš rozhovor s chovatelkou lemurů Alžbětou Růžkovou z plzeňské zoo.

Jak dlouho tyto lemury máte? Máme je tady od začátku pavilonu, co se tady pavilon postavil, což je nějakých 10-12 let. **Jak se jmenují?** Máme jednoho samce, to je Chester a chovnou samici Alyss. Pak máme tři mláďata, nejstarší je Tia, prostřední Kintana a ta nejmladší jméno ještě nemá. **Kolik let je mláďatům?** Nejmladší je ze 6. května, prostřednímu je rok a nejstaršímu jsou dva roky. **Jak vypadá péče o ně?** Ta péče je vlastně každodenní, čistí se každý den po ránu. Potom se krmí třikrát denně. A to je veškerá základní péče, čištění a krmení. **Co jedí?** Jsou to potravní specialisti, žerou jenom bambus a rákos, rákos dostávají přes léto, bambus dostávají přes zimu, k tomu se přikrmují čekankou, nic jiného dostávat nemůžou, nemají na to přizpůsobený žaludek. **Jsou inteligentní?** Jsou hodně inteligentní, poznávají lidi, dokážou nás rozpoznat od návštěvníků, i když jsme v civilu. Rozpoznávají i sami sebe, dokážou poznat svou expozici, kterou berou jako své teritorium. Takže vysoká inteligence tam je. **Mohou žít také s jiným druhem?** Oni jsou hodně speciální, i co se týká výskytu na Madagaskaru, protože žijí jen na jezeře Alaotra, takže jsou přizpůsobení životu u vody. Žijí vyloženě samostatně, protože většina ostatních lemurů je pralesní. **Jak přepravují svá mláďata?** U nich je zvláštní,

že mláďata nenosí vyloženě ani na sobě, ani je

neodkládají, oni je chvilku mají na sobě, chvilku je odkládají, ale mláďata na nich nezůstávají po celou dobu růstu. Takže tam je taková střídavá péče o mláďě. **Jak dlouho jsou březí?** Dva měsíce. **Kdy poznáte pohlaví mláďete?** Pohlaví zjistíme až od veterináře, když mu dává čip. **Kolika let se dožívají?** Takových pětadvaceti let v zajetí, v přírodě dvaceti. **Přežili by v přírodě bez ocasu?** Oni ten ocas mají částečně chápavý, takže bych tipla, že ne, protože ten ocas funguje jako kormidlo, když se přesouvají ze stromu na strom. **Jak hodně jsou vzácní?** Jsou hodně vzácní, je to jeden z nejkritičtější ohrožených druhů. Lemuři jsou všichni ohrožení, ale tento rákosový je vázaný jen na jediné místo, na jezero Alaotra, tak tím je tak kritický. **Kolik jich je zhruba v přírodě?** Tak kolem pěti set. Ale zase se pokoušejí je navracet zpátky. **Kolik je jich v zajetí?** V zajetí jich není moc, je i problém je odchovat, ale máme šanci, že budeme jedni z těch, kterým se podaří je i navrátit zpátky. (Přepsal Adam Bardoun, 9.C)

Konečně to máme za sebou!

Jak jistě víte, tak devátáci se každý rok připravují na přijímací zkoušky a stresují se jimi. Letos toto břímě padlo na náš ročník. V tomto článku se vám alespoň trošku pokusím popsat své pocity a průběh celých přijímaček. Přijímací zkoušky na střední školy se mají normálně konat 12. a 13. dubna, ale ty naše byly kvůli covidu přesunuty o pár týdnů - na 3. a 4. května. Samozřejmě, že pokud jsme chtěli uspět, museli jsme se začít připravovat o něco dříve, já konkrétně jsem se připravoval už od zimy a jsem rád, že jsem tak učinil. Někdo se samozřejmě připravoval poslední měsíc či dva, v čemž já nevidím problém. Celá příprava je jen o tom říct si, že to buď doopravdy chcete udělat, nebo to nebudete tak moc řešit a uvidíte, jak to celé dopadne. Příprava je opravdu důležitá a já bych rád apeloval na budoucí devátáky, aby se na to za rok

tak, jak to má být. Oba dny to fungovalo tak, že jsme se hned před vchodem střední školy prokázali negativním testem a pustili nás dovnitř. Pak jsme našli svou zkušební třídu, sedli jsme si a čekali. Jako první se psala matematika, na kterou byl časový limit 85 minut. Matematika je pro všechny asi o dost těžší než čeština, a proto jsme se před matematikou více stresovali. Pak následovala hodinová přestávka, abychom si mohli odpočinout, zavolat rodičům a srovnat si myšlenky před češtinou. Na test z českého jazyka byl limit 70 minut. No a když jsme dopsali testy z češtiny, tak nás pustili a my jsme mohli jít domů. Správné odpovědi se daly najít na internetu už ten den večer, tak si to většina z nás opravila a hned jsme věděli, jak na tom jsme. Ale stejně jsme museli čekat až do 19. a 20. 5., kdy střední školy vyvěsily na své stránky pořadí a čísla přijatých uchazečů. Většina lidí, kterých jsem se ptal, se dostala alespoň na jednu školu. A ti, co se nedostali, se odvolali. To je asi tak všechno, o co jsem se chtěl podělit. Ještě bych rád pogratoval všem přijatým a popřál hodně štěstí v dalším školním roce. (Adam Bardoun, 9.C)

nevykašlali a zkusili se alespoň něco naučit, opravdu to pomůže. No ale teď už ke dnům konání zkoušky. První den jsme byli všichni strašně nervózní a doufali jsme, že se to povede. Mně osobně se zadařilo hned první den, a tak jsem mohl být druhý den klidnější a mohl jsem se soustředit na zlepšování. Víím ale, že někteří to tak neměli a stresovali se i druhý den, ale nakonec to většina zvládla. Testy mi nepřišly ani moc lehké, ani moc těžké, ale to je asi

Březnová výzva – žáci a žákyně Soutěž jednotlivců			Dubnová výzva – žáci a žákyně Soutěž tříd			
Počet kilometrů dětí			4.435 km			
Poř.	Žák / žákyně	Počet bodů	Poř.	Třída	Počet bodů	Počet km
1.	Anna Šmídová, 9.B	2.489	1. místo	9.B	3.329	1.491
2.	Simona Mašková, 7.B	682	2. místo	7.B	1.735	621
3.	Hana Kučerová, 7.B	418	3. místo	9.C	1.242	735
6. ročník celkem 922 km, zapojeno 26 žáků ze 70			4. místo	8.B	1.183	416
1.	Aleš Andrýs, 6.B	378	5. místo	6.C	579	286
2.	Vojtěch Vydra, 6.C	372	6. místo	8.A	484	223
3.	Adéla Vítková, 6.C	192	7. místo	7.A	318	258
7. ročník celkem 1.016 km, zapojeno 14 žáků ze 63			8. místo	6.B	312	166
1.	Simona Mašková, 7.B	682	9. místo	6.A	254	137
2.	Hana Kučerová, 7.B	418	10. místo	9.A	61	42
3.	Simona Šmídová, 7.B	374	11. místo	8.C	31,4	17,4
8. ročník celkem 901 km, zapojeno 21 žáků ze 72			-	7.C	0	0
			Třída 9.B získala odměnu 1.000 Kč jako příspěvek na školní výlet, třídy 7.B a 9.C po 500 Kč.			
			Rozhýbejme školu - vyhodnocení			
			Březnová a dubnová výzva – učitelé a učitelky			
			Počet kilometrů učitelů a učitelek		2.038 km	
			Pořadí	Učitelka / učitel	Počet kilometrů	
9. ročník celkem 1.596 km, zapojeno 9 žáků z 59			1.	Mgr. Zdeňka Tomanová	360	
1.	Anna Šmídová, 9.B	2.489	2.	Mgr. Naděžda Vlasáková	263	
2.	Matěj Maday, 9.B	349	3.	Mgr. Lukáš Palkoska, DiS.	187	
			Paní učitelka Tomanová obdrží věcnou odměnu z rukou pana zástupce Kouřila na závěrečné pedagogické radě.			
3.	Jakub Šefl, 9.C	250	Poděkování:			

Všichni vítězové obdrželi dárkové poukazy do Decathlonu. Přejeme jim radost z dalšího sportování!

- ➔ Všem, kteří sporovali a „rozhýbali“ školu v době ne.
- ➔ Julii Princlové z 8.A za nápad.
- ➔ Pavlu Žižkovskému z 8.A za pomoc s vyhodnocováním.

Zpracoval: Mgr. Jan Hajšman

Rozhovor s paní asistentkou Evou Šlesingerovou

Chtěla jste se už odmala stát asistentkou? Už na základní škole jsem se chtěla stát zdravotní sestrou nebo porodní asistentkou. Chtěla jsem hlavně pomáhat lidem. **Co vás na tomto povolání láká a co vás na něm zaujalo?** Láká mě, když můžu pomáhat dětem, které to potřebují. **Proč jste se stala asistentkou?** Asistentkou jsem se stala proto, abych pomáhala žákovi / žákům, kteří mají nějaké potíže. **Mohla byste nám říct nevýhody tohoto povolání?** Nevýhodou je, když žák zcela ignoruje asistenta a nejsou vidět žádné výsledky naší pomoci. **Jaké vlastnosti by podle vás měl mít člověk, který by se chtěl stát asistentem?** Asistentem by měl být člověk, který má rád práci s dětmi a chce dětem, které mají jakékoliv problémy, s výukou pomáhat. **Znáte nějakého muže, který pracuje jako asistent?** Já osobně žádného muže, který pracuje jako asistent, neznám. **Myslíte, že se toto povolání hodí spíše pro ženy, nebo pro muže?** Myslím, že je to vhodné povolání jak pro muže, tak pro ženy. **Od kdy takto pomáháte dětem?** Jako asistentka pracuji od roku 2020. **Máte na starost jen jednoho žáka / žákyňi, nebo více dětí?** Na starosti mám celkem čtyři žáky. **Měla jste v dětství nebo máte nyní nějaký vzor?** Pokud si dobře vzpomínám, tak jsem neměla ani nemám žádný vzor. **Vybrala jste si tuto práci sama, nebo vás k tomu někdo dovedl?** Práci asistentky jsem si vybrala sama, jak už jsem zmiňovala, chtěla jsem pomáhat dětem. **Pracovala jste ještě v jiném oboru než teď?** Ano, dříve jsem pracovala jako administrativní pracovnice na exekutorském úřadě. **Máte nějakou věc, bez které byste do práce nešla?** Určitě bych do práce nešla bez dobré nálady.

😊 **Pracovala jste ještě na nějaké jiné škole než na naší?** Ano, vypomáhala jsem na Základní škole v Přešticích. **Cítíte se jako žačka, která se učí se třídou?** Ano, cítím se jako žačka. Učím se nebo si opakuji učivo. **Jaké jsou vaše záliby, případně stala se vaše práce vaším koníčkem?** Moje záliby jsou rodina, zvířata, agility a i práce se stala mým koníčkem. **Máte nějaké zlovyky, jaké?** Zlovyky žádné nemám. **Máte nějaký dlouholetý sen, např. z mládí, který jste si ještě nesplnila?** Mým snem je mít hlavně zdravou rodinu a pak také seskok padákem. (Ptala se Anna Umnerová, 8.B)

Rozhovor s paní asistentkou Hanou Lahodovou

Chtěla jsem už odmala stát asistentkou? Ne, když jsem byla malá, asistenti na školách nebyli. **Co vás na tomto povolání láká a co vás na něm zaujalo?** Zaujala mě rozmanitost každého dne. **Proč jste se stala asistentkou?** Tuto práci jsem si vybrala, neboť mě baví práce s dětmi. **Mohla byste nám říct výhody a nevýhody tohoto povolání?** Tak výhodou je to, že mám okolo sebe skvělý pracovní kolektiv. O žádné nevýhodě nevím. **Proč by se měl, podle vás někdo stát asistentem?** Je důležité pomáhat těm, co to potřebují. **Znáte nějakého muže, který pracuje jako asistent?** Žádného muže, který by pracoval jako asistent, neznám. **Myslíte, že se toto povolání hodí spíše pro ženy nebo pro muže?** Myslím, že nezáleží, zda toto povolání vykonává muž nebo žena, důležitá je empatie a pochopení. **Od kdy takto pomáháte dětem?** Od září 2020. **Máte na starost jen jednoho žáka / žákyňi nebo více dětí?** Na starosti mám jednoho žáka, ale pomáhám všem, kteří to v danou chvíli potřebují. **Měla jsem v dětství nebo máte nyní nějaký vzor?** Ano, je to moje maminka, která 40 let učila v Plzni na ZŠ. **Vybrala jste si tuto práci sama, nebo vás k tomu někdo dovedl?** Práci asistentky jsem si vybrala sama.

Pracovala jste ještě v jiném oboru než teď? Ano, dříve jsem pracovala v sázkové kanceláři a před tím jsem byla OSVČ a pracovala jsem jako kosmetička. **Máte nějakou věc, bez které byste do práce nešla?** Ano, je to moje kabelka, ve které mám vše potřebné. **Pracovala jste ještě na nějaké jiné škole než na naší?** Ne, dobránská škola je pro mě první. **Cítíte se jako žačka, která se učí se třídou nebo něco podobného?** Občas ano. **Jaké jsou vaše záliby, případně stala se vaše práce vaším koníčkem?** Velmi ráda

peču, vařím, a i moje práce se stala mým koníčkem. **Máte nějaké zlovyky?** Žádné zlovyky nemám. **Máte nějaký dlouholetý sen, např. z mládí, který jste si ještě nespínila?** Chtěla bych se svými syny cestovat u nás i v zahraničí. *(Ptala se Anna Umnerová, 8.B)*

Povoláním voják Rozhovor s Františkem Kolodějem

Chtěl jste být vždy vojákem z povolání?

Od dětství jsem byl sportovně založen (třeba jsem závodně dělal atletiku). Cím jsem byl starší, tím více mě začaly lákat adrenalinové záležitosti (horolezectví, skialpinismus ...) a hlavně bojové sporty. To ale neznamená, že jsem se od mala viděl jako voják. To rozhodnutí přišlo až v době, kdy jsem skončil školu a přišlo mi předvolání k odvodu. Spousta kluků si v té době po známostech vybavovala takzvanou modrou knížku. To znamenalo, že nemuseli na vojnu, ale odkroutili si to někde v civilním sektoru. Já jsem to měl postavený jinak. Snažil jsem se, aby mě vzali k výsadkářům, co byla asi nejtěžší vojenština. Nakonec se povedlo a já nastoupil na roční povinnou vojenskou službu k pátému pluku Jozefa Gabčíka v Žilině. Jsem slovenské národnosti, a proto ta Žilina. Tam jsem začal poznávat, jaký je život vojáka, a musím říct, že se mi to líbilo. Ta disciplína, řád, pravidla. Před skončením jsem začal zjišťovat, jak si vojenštinu prodloužit. Jelikož v Žilině byly momentálně plné

stavy, rozhodl jsem se nastoupit do nově vzniklého útvaru rychlého nasazení v Martině. Po podání přihlášky mě zhruba do týdne kontaktovali. Absolvoval jsem nejdřív fyzické testy, následně psychotesty a zdravotní prohlídku. Pak už nic nestálo v cestě stát se profesionálním vojákem. **Kdy jste se rozhodl pro účast na zahraniční misi? Kolik vám bylo let? Nebyla to třeba jenom touha mladého kluka po dobrodružství? Jak dlouho trvá příprava na misi a co všechno musíte absolvovat? Přece jenom je potřeba mít určité psychické a fyzické předpoklady. Co obsahují fyzické testy profesionálního vojáka?** Po nástupu jsem musel absolvovat takzvaný přijímač v trvání třech měsíců. Byly to tři měsíce těžké dřiny. Fyzické testy (kluky, shyby, zrychlené přesuny na 30 km, běhy atd.), různé nácviky, školení, psychické tlaky a mnoho dalšího. Někteří to nezvládli a skončili, některé převeleli na míň náročné útvary, až nás nakonec zůstalo pár a výcvik konečně skončil. Pak nás rozdělili podle dovedností a výsledků na různé roty. Já skončil na rotě průzkumu ve funkci odstřelovač. Někdy v té době jsem viděl odcházet první jednotku na zahraniční misi a v tichosti jsem jim musel závidět. Byli to ti nejlepší z nejlepších. Odcházeli pomáhat a měnit svět a já najednou věděl, že musím taky. Začal jsem makat ještě víc, účastnil jsem se různých kurzů a výcviku, a nakonec po devíti měsících to přišlo. Začal výběr na misi OSN na Golanské výšiny. Já od svého velitele dostal skvělé hodnocení, a tak se stalo, že už za dva dny jsem věděl, že jsem zařazen do výcviku. Ten trval další tři měsíce. Výcvik na každou misi se liší. Musíš nastudovat historii krajiny, do které jdeš. Seznámit se s mentalitou obyvatel a v neposledním řadě také s náboženstvím. Takže jsme například museli studovat Korán. Musíš se naučit alespoň základní fráze daného jazyka, no prostě je toho spousta. Z toho všeho pak na konci výcviku skládáš zkoušky. Následně při výcviku hodně záleží na tom, jaké mise se budeš účastnit (bojová, mírová) a jaké budou konkrétní cíle vaší jednotky. Moje první mise byla pod záštitou OSN, což znamená mírová. Naší úlohou bylo zabezpečovat neutrální území mezi státy Izrael, Sýrie, Jordánsko a Libanon. Výcvik končil zdravotní prohlídkou, která trvala dva dny. Museli jsme absolvovat vyšetření od prstů na nohou až po poslední vlas na hlavě. Každý musel být zdravý na 100 %. Následovaly další psychotesty v trvání jednoho dne a můžu říct, že to byla jedna z nejtěžších věcí, jaké jsem do té doby zažil. Všechno končilo slavnostním nástupem, kde se četl jmenný seznam vybraných lidí. A ano, zaznělo i moje jméno, a tak se touha mladého kluka stala skutečností. **Uvědomoval jste si v té době riziko svého rozhodnutí? Jaký jste měl pocit, kdy jste se rozloučil s rodinou a odjel? Jak to nesli vaši rodiče?** Přišla ta úplně nejtěžší část. Dostali jsme týden dovolené a já musel jít oznámit svým rodičům, že na rok odcházím do cizí země. Myslím, že táta měl obavy, ale zároveň byl na mě hrdý. Hůř to nesla samozřejmě mamka. Nakonec ale nezbylo nic jiného než se s tím smířit. Přišel den loučení a musím říct, že to byla moc těžká chvíle. Odcházel jsem se staženým hrdlem, slzami v očích a s pocitem strachu z neznáma. Ty pocity se moc špatně popisují. Na jedné straně strach a nejistota, na straně druhé radost, že jsi to dokázal, a pocit nadšení z objevování nových věcí. **V kterých zemích jste byl na misi? Byly to mise válečné, nebo mírové - humanitární? Která pro vás byla nejtěžší? Jak dlouho trvá mise? Těch misí bylo víc a každá byla v něčem jiná. Byly to například už zmíněné Golanské výšiny, Sýrie, Afghánistán, Kosovo. Nedokážu říct, která byla nejtěžší. Každá měla svoje specifika a v každé se dalo najít jak něco dobrého, tak spoustu těžkých a zlých situací. Co se týče zaměření, zažil jsem obojí. Mírovou i bojovou. Většina misí má takzvané půlroční rotace. To ale neznamená, že se musí po půl roce skončit. Záleží na každém jednotlivci, v jakém je po půl roce rozpoložení. Psychickém a fyzickém. Takže na misi můžeš strávit klidně i dva roky. Moje nejdelší byla jeden rok. **Musel jste někdy použít zbraň? Zažil jste nějaký opravdu nebezpečný útok? Stal se vám za dobu mise nějaký úraz? Měli jste tam i svoji nemocnici s českými lékaři?** Na obojí ti můžu odpovědět ano, ale jistě pochopíš, že to nebudu víc rozvádět. O některých věcech mluvit nejde. Co se týče úrazu, tak se v uvozovkách můžu pochlubit jedním průstřelem pravé nohy, těsně pod kolenem. A jenom českým lékařům můžu děkovat za to, že mi tu nohu spravili a já můžu normálně fungovat. Česká vojenská nemocnice je proslulá po celém světě a využívá ji spousta světových armád na různých misích. **Co pro vás bylo nejhorší? Na co nerad vzpomínáte?** Moc těžká otázka. Na každé misi si vytvoříš nějaký vztah k dané krajině a k jejím obyvatelům. Posloucháš jejich příběhy, vidíš, jak jejich krajinu ničí válka, a najednou víš, že to je úplně to nejhorší, co může člověk zažít. Válka nezna vítěze ani poražené, jenom utrpení. *(Ptal se Dominik Silovský, 8.B, foto: ukončení mise Golanské výšiny)***

DOMÝŠLENÍ VĚDECKO-FANTASTICKÉHO PŘÍBĚHU

Vidím černožlutý povrch a spousta krápníků. Rostliny, co jsem v životě neviděl. Mají červené květy a dlouhé jazyky. Vypadají, jako že se pasou. A také vidím malé tvory. Ti vypadají jako vosy. Uprostřed stojí nabíjecí stanice a vedle ní nějaký tvor..., jo o tom jsem slyšel, kdo tam spadne, ten se dostane do časoprostoru. V černém jezeru plavou ptakopysci se žlutými kloboučky a s kuffíky v rukou.

Míša 5. B

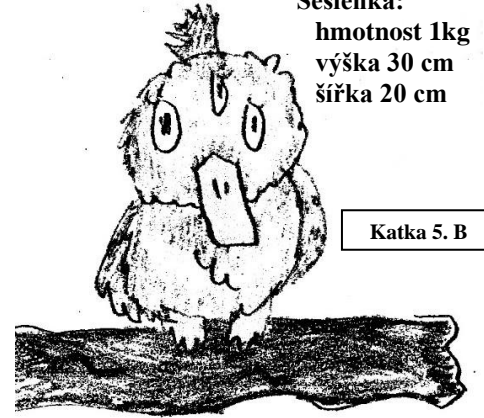
Vidím velmi zvláštní rostliny a podivuhodně zbarvené kamínky. Také jsem měl divný pocit, že za mnou něco je. Když jsem se ale otočil, spatřil jsem u kamene jenom chlupatý ocásek. Případá mi to tu celkem děsivé, ale zároveň zase úplně nové a neznámé. Už se těším, až tady začnu nový život!

Sofi 5. B

Vidím například smrkový les a trosky stavebních strojů. Půda je tu písčitá, místy bahnitá. Na obloze lze spatřit dva měsíce Quanta a Cream. Slunce svítí. Na obloze poletují Sešlenky. Na obzoru jsou vidět obří mrakodrapy a levitující silnice ve tvaru spirál a automobily z roku 3662. Je slyšet šum aut a robotů, kteří se chystají vyzvednout chlapce a jeho rodinu a odvézt do jejich nového domu ve městě Sky City do ulice Red Planet X151.

Katka 5. B

DEN BLÁZNIVÝCH ÚČESŮ NA 1. STUPNI

Sešlenka:
hmotnost 1kg
výška 30 cm
šířka 20 cm

Katka 5. B

ILUSTRACE K VYSLECHNUTÉMU PŘÍBĚHU O MALÉM PÍSMENKU

Bára 3. B

RUKODĚLNÝ KURZ NA FAŘE

MOC DĚKUJEME ZA ZPROSTŘEDKOVÁNÍ NOVÝCH ZÁŽITKŮ.

**KRÁSNÉ
PRÁZDNINY VŠEM.
NA SHLEDANOU
V ZÁŘÍ BEZ
ROUŠEK.**

5. A

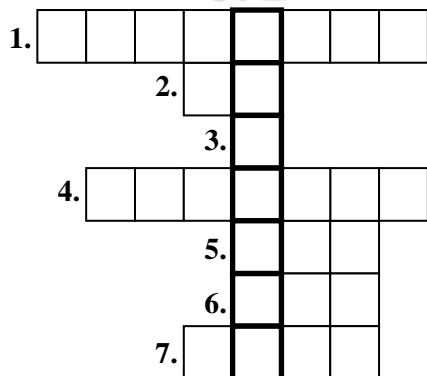
Když jsem přišla poprvé do školy, necítila jsem se úplně dobře...byla jsem taková tichá. Ale už po prvním roce jsem si zvykla – třeba na Pepu, co kouše tužky, Štěpu, který svou chytrostí otravuje každého, Tomáše, se specializací na blbiny... Ale naše třída je vlastně fajn, umíme se podporovat, podržet jeden druhého. Niky
Stále ještě si vzpomínám na svůj první den ve škole. Když jsem vešel do třídy,

uviděl jsem své budoucí spolužáky a kamarády... Tom
V první třídě jsme dostali poznámku kvůli tomu, že jsme po zvonění dělali „Kolo, kolo mlýnský“ a bouchali sebou o skříň. Poznámka ze druhé třídy byla proto, že kamarád běhal po chodbě se svačinou a rozmázl tam rajče. Viki
Léta na prvním stupni byla úžasná. Jsme skvělá parta už od první třídy. Paní učitelka má k nám chápací přístup. Bude mi chybět – ona i celý první stupeň. Míša

Bavily mě hlavně výlety. Terka
Ve škole jsme kromě učení hodně vyráběli, výtvarničili – každý rok jsme se úspěšně zúčastnili soutěže Dobřanské pohledy. Michal
Ze druhé a třetí třídy mám vzpomínku na plavání, které mě moc bavilo. Jezdili jsme do klatovského bazénu a bylo to super! Kája
Naše třídní Vánoce byly každý rok skvělé – svíčky, ozdobený stromek, koledy, dárky, hry, náš program na besídku...je na co vzpomínat. Jenda
Zažili jsme společně Abecedu peněz, navštívili jsme budovu České spořitelny v Plzni. Pochopili jsme, jak s penězi rozumně nakládat...bohužel díky koronaviru můžeme vydělané peníze z Mikulášského jarmarku utratit až teď!
Plánujeme výlet/exkurzi do Mirákula a chceme si to užít!
Za pět let se v naší třídě a na naší výuce vystřídal několik učitelů: p. uč. Machová, Netolická, Řezáčová, Sirová, Straková, Palkoska, Škarda a dvě asistentky Veitová a Dědová... děkujeme. Celou dobu (přibližně 50 měsíců – tedy 200 týdnů – tedy asi 1000 školních dnů) s námi byla naše třídní p. uč. Eva Fekerlová... myslíme si, že ráda – to se totiž pozná :=). My na ni budeme určitě vzpomínat i na druhém stupni.

5. B

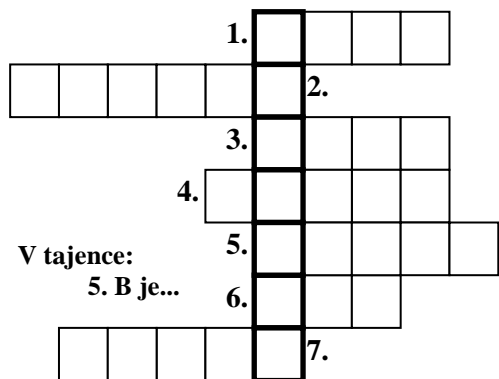

1. Co objevil Kolumbus v Americe?
2. Zájmeno mě v 1. pádě?
3. 13. písmeno v české abecedě.
4. V bytě (domě) na zemi je....
5. Osoba číslo ...
6. Opak pod ...
7. Jaký je, když nemluví?

Lukáš T. 5. B

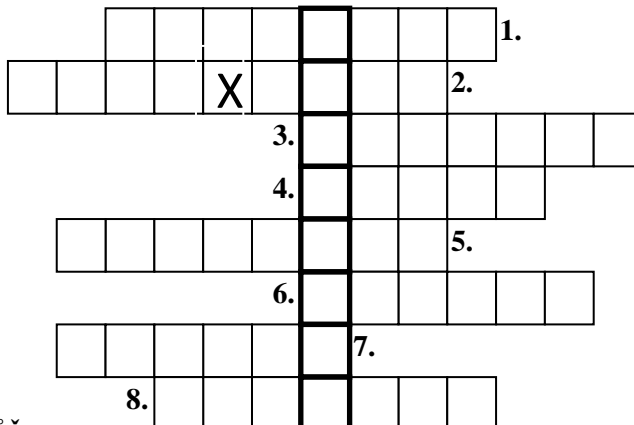

V tajence: jak se cítím na prvním stupni....

V tajence:
5. B je...

1. Jak se jmenuje zvíře u vody okusující stromy?
2. Opak ke slovu krátká
3. Roční období, kdy začínají růst květiny
4. Pruhovaný kůň
5. U podstatných jmen určujeme pád, ... rod a vzor.
6. Opak ke slovu den.
7. Opak ke slovu stará.

1. Sčítání, odčítání, dělení a ...
2. Otázka 2. pádu.
3. Třetí slovní druh.
4. Vyjmenované slovo po V (zvíře).
5. Anglicky slon.
6. Orel a káně jsou....
7. Výsledek při násobení
8. Slovo pomáhá ve 3. osobě, čísla jednotného, času minulého.

Terka a David 5. B

Luky B. 5. B

5. C

Tak a je to skoro za námi. Následující řádky jsou výpovědi jednotlivých žáků, při zamyšlení na otázky: Jaké dojmy v nás zanechal první stupeň? Na co budeme rádi vzpomínat? Co bychom udělali jinak?

Veronika: „Na prvním stupni základní školy to bylo někdy těžší a někdy zase lehčí. Myslím si, že nejtěžší byla čtvrtá třída. A druhá třída byla zase nejllehčí. Hodně jsem se toho naučila, ale nikdy se mi moc nechtělo chodit do školy. Věřím, že jsou mezi námi ve škole stejní jako já, ale teď už do školy chodím docela ráda, protože vím, že kdybych do školy nechodila, tak bych se nic nenaučila. Neuměla bych číst, psát a ani počítat. Ve škole mě nejvíce bavila matematika.“

Vojtěch: „Mám rád první stupeň, líbí se mi vzhledem i přístupem učitelů. Mají tam hezky vymalováno, líbí se mi taky naše třída, která je žlutá. Líbí se mi naše interaktivní tabule. Mám ve třídě taky moc fajn lidí, někteří mi budou na druhém stupni chybět. Rádi se dělí o věci a dá se jim věřit. Jinak se učím rád, baví mě čeština, vlastivěda, angličtina, přírodověda, hudebka, tělocvik, informatika a trošku i matika, malování a výtvarka.“

Marie: „Děkuji mým paním učitelkám za to, že mě učili a měly se mnou trpělivost, bude se mi stýskat a budu na Vás ráda vzpomínat.“

Samuel: „Budu vzpomínat na učitelky, kamarády a na naši hezkou školu.“

Marek: „Řeknu to na rovinu, mně se asi nejvíce nelíbilo učení. Nejvíce se mi líbila první třída.“

Stela: „Je prvního září 2016 a já se chystám

poprvé do školy. Rodiče šli se mnou až do třídy, kde jsem poprvé spatřila paní učitelku Beštovou a všechny mé spolužáky. Ve škole mě to bavilo, paní učitelka byla hodná no a učení byla vlastně taková hra.“

Pavel: „Čtvrtá třída společně s pátou byla nejtěžší. Opakování všeho, co jsme se naučili plus nové věci a taky anglický jazyk, který mě bavil a baví.“

Adam: „Ve třetí třídě bylo asi nejvíce změn. Hlavní změna byla nová paní učitelka. Ale paní učitelka Hana Troppová je fajn a má dobrý humor. :=) Jo a v páté třídě přistoupila nová žákyně Štěpánka Opltová.“

Ondřej: „Když jsem šel do první třídy byl jsem nervózní, ale nebyl důvod proč, když je to tu tak dobrý. Na prvním stupni jsem si to užil.“

Pavína: „V páté třídě jsem se s Kryštofem, Vojtou a Nikol chystala na gymnázium. Měli jsme také informatiku a ta je úžasná. Učitelé, kteří mě učili a učí, stáli za to.“

Filip: „Ve čtvrté třídě mi přestala jít angličtina, ale zvládám to. Z prvouky se stala vlastivěda a přírodověda. Spíš mě bavila přírodověda, protože ve vlastivědě mě nebavily dějiny.“

Petr: „Na prvním stupni jsem si to užil – první, druhou, třetí, čtvrtou i pátou třídu. No a pak ještě čtyři roky na druhém stupni a jsem venku ze školy, uvidíme, jak to dopadne.“

Simona: „Do první třídy jsem nastoupila s jediným člověkem, kterého jsem znala dobře, byl to Kryštof H., později jsem seděla s Markem Ch. a následně s Niki M. Ve druhé třídě se ze mě a Niki staly nejlepší

kamarádky, přidaly se k nám Stelča a Verča a tak vznikla čtyřka nej kamarádek! Dnes už to tak není, ale ráda na to budu vzpomínat.“ Marek: „Poprvé se mi líbilo, když nás paní učitelka Beštová provázela školou. Postupem času se mi nelíbilo učení, ale pak jsem pochopil, že je to užitečné a že to budu v jednu hodnou potřebovat.“

Kryštof: „V první třídě to začalo – povinnost učit se, vstávat a dávat pozor v hodině. Teď je konečně pátá třída a už známe pojem koronavirus, distanční, prezenční a rotační výuka. Naučil jsem se, že škola je důležitější jak všechny hračky a počítače. Začal jsem si sám dělat svačiny a sám dělat všechny úkoly.“ Štěpánka: „V září jsem přistoupila do třídy 5. C. Ze začátku to vypadalo mírumilovně, ale pak jsem musela každý den poslouchat o přestávkách křik a nějaké skřeky. Hodně často paní učitelka někoho napomínala. I já jsem někdy byla napomenuta, že nedávám pozor a že se bavím se spolužákem. Jinak se mi tu učí dobře a první stupeň bych nijak neměnila.“

Šimon: „No, řekl bych, že učitelky jsme měli super, spíš ony měly smůlu na nás!“ :=)

Kryštof: „Každý rok byly nějaké aktivity. V první třídě jsme sbírali tlapičky a já jich nasbíral nejvíce. Ve druhé jsme chodili na plavání a dál sbírali tlapičky. Ve třetí jsme také chodili na plavání. Ve čtvrté jsme sbírali body na jedničky. V páté jsme chodili na faru a sbíráme body ve skupinách do čtyř bradavických kolejí.“

Nikol: „Tady ve škole to bylo docela super, o přestávkách můžeme chodit na terasu, ale koronavirus nás dost omezil, musíme nosit roušky a testovat se každé pondělí. Školu beru jako povinnost, ale jsem jí vlastně vděčná, že mě toho hodně naučila.“

Anna: „Pátý ročník je poslední na prvním stupni. Opět nám přibyl nový předmět – informatika. Na informatiku jsme chodili na druhý stupeň, kde nás učil pan učitel Palkoska. Pátou třídu bych nejraději neopustila, protože tu mám dobré kamarády (i když někteří kluci :=) dělají blbosti) a nejlepší učitelku.“

Daniel: „Budu vzpomínat na všechno – na naše paní učitelky – Beštovou, Troppovou, Machovou. Bude mi to tu chybět, ale jak se říká, život jde dál.

A vlastně těch pět let byla jedna velká hodina.“

hodná. Dnes je 14. května, jsme ve škole, učíme se a jsem ráda, že jsem zase tady.

Bára 5. D

5. D

Na nižším stupni se mi líbí, jak jsou učitelé hodní a milí. Hodně jsem se naučila. Jsou tu skvělí žáci, neubližuj nikomu a pomáhají si. Vzpomínat budu hlavně na učitelku Dagmar Heflerovou, na učitele Vladimíra Škardu. Byli to skvělí třídní. Moje třída je strašně skvělá. Zažili jsme třeba turnaj ve vybíjené nebo výlety na zříceninu Radyně. Málem bych zapoměla na super učitelku Ivanu Nazarovovou. Učila mě angličtinu, hodně mě začala bavit. Nejlepší výlet, nebo spíše nejlepší akce byla s Českou spořitelnou. Vyráběli jsme vlastní výrobky, například svíčky, mýdla, kolo štěstí a další. Za takovou práci a přípravu jsme vydělali 16000 Kč. Aby všechno zase nebylo tak pozitivní, byl třeba covid-19,

bylo online vyučování a respirátory. Bohužel umřela Jiřinka, naše vychovatelka, která pomáhala a byla

CO BY MĚLO BÝT OBSAHEM TALENTOVÝCH ZKOUŠEK DO ŠKOLY

PŘÍŠVIHŮ

- umět falšovat omluvenky
- umět propašovat cokoli kamkoli
- umět rozbítet prakem okna
- utéct školníkovi
- umět se poprat
- mít zásobu drzých argumentů
- umět vysadit dveře z pantů
- mít zásobu originálních výmluv
- umět vyhazovat učebnice z okna
- umět ignorovat všechny a všechno
- umět z paměti slovník neslušných slov

PŘÍBĚH NA DANÁ

TŘI SLOVA

Já se jmenuji Fanda. Jednou, když tatínek spal, pozoroval jsem s maminkou sýkorku, která si stavěla hnízdo. Pod stromem lezl ježek a kutálel se. Protože bylo odpoledne a měl jsem žízeň, maminka mi podala pití, abych se napil. Na svačinku jsem dostal meloun, který jsme s tatínkem vypěstovali ze semínka. Také jsem zahlédl zajíce, který utíkal přes pole. Byl to pro mě pěkný den.

Fanda 2. A

ADOPCE V ZOO PLZEŇ

KRESLILI JSME
POHLEDNICE ZVÍŘAT
K PRODEJI NA PODPORU

5. B

- ## PERLIČKY
- *mother tongue-mateřská dovolená*
 - *go past-jděte do*
 - *nejvyšší hora Evropy: Mont Blanket*
 - *jaká může být učitelka: škodlivá*

Co víš o Moravě:

- *velké plantáže s vínem*
- *pije se tam alkohol*
- *jsou tam elektrochemička, elektropotravinový průmysl*
- *zvýšené vinařství*

DOBŘANSKÉ POHLEDY

5. B

PŘIJĎTE SI
PROHLÉDNOUT
VÝSTAVU
V KOSTELE
SV. VÍTA

JEDEN Z PŘÍSPĚVKŮ DO LITERÁRNÍ SOUTĚŽE DOBŘANSKÉ POHLEDY

V Otavě žije hodně zvířat. Třeba pstruh, kachna a lipan. Tu a tam je okoun. Do řeky Otavy se chodí lidé otužovat. Když začne pršet, tak začne voda vytékat z řeky na chodník. A pak je tam velká spoušť. Pak steče voda po jezu. Pstruzi začnou sbírat z hladiny mušky. Rybáři nasednou do auta. Jakmile nahodí prut, tak je záběr. Rybáři si nejdřív zapíší do povolenky. Mohou si vzít 3 pstruhy, ale musí mít 25 cm. Když lidi začnou krmit kachny, tak tam připlavou pstruzi. A to takhle jednou bylo, když vodník

Rákosníček začal honit rybáře... Pod strakonickým jezem hlídá rybáře vodník Rákosníček. Všechny pstruhy, co rybáři chytí, si přeměřuje. A to takhle jednou se stalo, že mu podvodník Jouza chtěl proklouznout s malou čudlou. Rákosníček si na něj počíhal za vrbou a šup s ním do řeky. Vodník čudlu vysvobodil. Zavolal baštýře. To je ten, kdo hlídá řeky. Baštýř mu dal trest sbírat celý den odpadky kolem řeky. Jouza už to víckrát neudělal.

Hana a Barbora 3. B

PŘED SV. VÍTEM ROZKVETLY
KVĚTINY NAŠICH ŽÁKŮ.

Stal jsem se hasičem Rozhovor s Milanem Dvořákem

Proč jste se stal dobrovolným hasičem? Jak jste se k tomu dostal? Je to pro mě srdeční záležitost. Hasičem byl již můj pradědeček, dědeček, otec a teď i já. A proč? Není přeci lepší pocit nežli pomoci jinému v nouzi. **Co pro vás slovo hasič znamená?** Znamená to doslova smysl života. Hasičina je mým povoláním a současně koníčkem. **Musel jste projít nějakým výcvikem?** Práce hasiče je zajisté velice náročná jak po fyzické stránce, tak po psychické. **Jaké testy jste podstupoval?** U dobrovolných bylo nutné absolvovat roční výcvik a současně zdravotní prohlídku. U profesionálních to bylo složitější. Bylo nutné podstoupit fyzické testy (běh, plavání, silové disciplíny), dále psychologické vyšetření a samozřejmě také důkladnou zdravotní prohlídku. K testům dále patří inteligenční test, test strachu z výšek a strachu z uzavřených prostor. **Jaká je vaše funkce, pozice u hasičů?** U dobrovolných jsem na pozici technik, hasič. U profesionálních hasičů působím jako strojník (řidič hasičského automobilu). **Kdy jste začal jezdit k zásahům? Vzpomenete si na váš první zásah?** V dobrovolné zásahové jednotce zde v Dobřanech jsem začal s přípravou již v patnácti letech, kde jsem se připravoval na oficiální vstup do jednotky. Mým prvním zásahem byla dopravní nehoda. **Co to pro vás znamenalo?** Znamenalo to dosažení jednoho z mých

životních cílů a zároveň začátek dlouhé a náročné cesty stát se dobrým, všestranným hasičem. **Vybarvíte si nějaký zajímavý zásah?** Z těch zajímavějších zásahů mohu zmínit například záchranu kočky z motoru auta, z ventilačky nebo záchranu topícího se koně z řeky. Dalším z kurióznějších zásahů bylo také vylovení spadlých klíčů do kanálu. **Dostal jste se někdy do situace, kdy vám šlo o život?** Každý zásah s sebou nese určité riziko ohrožení zdraví nebo života. Vzpomínám si například na zásah s pyrotechnikou, kde jsem se účastnil přesunu nevybuchlé letecké pumy z války. Nebo zásah, kdy jsme hledali tlakovou lahev v hořící chatě, abychom ji mohli vynést a ochladit. **Můžete nám říct o nějakém zásahu, při kterém jste si sáhl na „dno“?** Jediný zásah, kdy jsem se dostal do rukou zdravotníků, byl při rozsáhlém požáru panelového domu. **Zranil jste někdy při zásahu?** Naštěstí se vždy jednalo o drobná zranění. (Pro jistotu zaklepu.) **Jaké máte technické vybavení?** Zde v Dobřanech jsme předurčení ke všem typům zásahů. Z toho důvodu máme velmi široké spektrum vybavení od motorových pil po hydraulické vyprošťovací nástroje, dále přetlakové ventilátory, elektrocentrály, čerpadla a spoustu dalších. **Podařilo se vám za dobu práce u hasičů zachránit lidský život?** Pokud se to tak dá říct, tak to vždy byla týmová práce a zásluha celého týmu. Hasiči nikdy

nepracují sami za sebe. **Musí mít hasič nějaké zvláštní vlastnosti nebo dovednosti? Může být hasičem podle vás kdokoliv?** Kdokoliv určitě ne. Chce to dávku odvahy, ochoty, porozumění, empatie, všestrannosti a také selského rozumu. **Když jezdíte na zásahy, setkáváte se s ukázněnými řidiči?** Potkáváme spoustu ukázněných, ale bohužel také spoustu neukázněných. Velký problém je hlavně parkování v sídlištích, kde máme velmi často problémy kvůli neohleduplnému parkování řidičů. **Co vše hasiči dělají, jaké mají aktivity?** Trénují, posilují, učí se, odpočívají, uklízí a samozřejmě pomáhají lidem v nouzi. **Nejvíce máme hasiče spojené s požáry, s čím se ale na vás můžeme obrátit?** Dnes už požáry tvoří pouhou pětinu všech zásahů. Nyní už pomáháme skoro při všem. Například včelí rojení, větrné smrště, zatopené sklepy, záchrana z uzamčených bytů, výtahů, dopravní nehody, a mnoho dalších... **Co se vám na této práci nejvíce líbí?**

Obzvláště týmová práce, řád a disciplína. **Myslíte si, že jsou u dobrovolných hasičů důležité i ženy? Proč?** Ženy u dobrovolných hasičů působí většinou jako vedoucí dětských kolektivů nebo soutěží za sbor v různých soutěžích. Ale jsou i výjimky, jako třeba u nás. Jedna odvážná žena jezdí k ostrým zásahům a je členkou zásahové jednotky. U dobrovolných to lze, u profesionálních ne. **Necítil jste někdy touhu stát se profesionálním hasičem?** Cítil, a proto jím už 5 let jsem. Hasiči se berou jako jedna velká rodina. Rodina, co srší vtipem a navzájem si může věřit. **Jaký je rozdíl mezi dobrovolným a profesionálním hasičem?** Tak samozřejmě v tom, že profesionální hasič je zaměstnaný, za kterou člověk pobírá plat. Dobrovolný hasič dělá vše zadarmo, jen pro dobrý pocit. A pár z nich, včetně mě, je obojí zároveň. (Ptal se Dominik Silovský, 8.B)

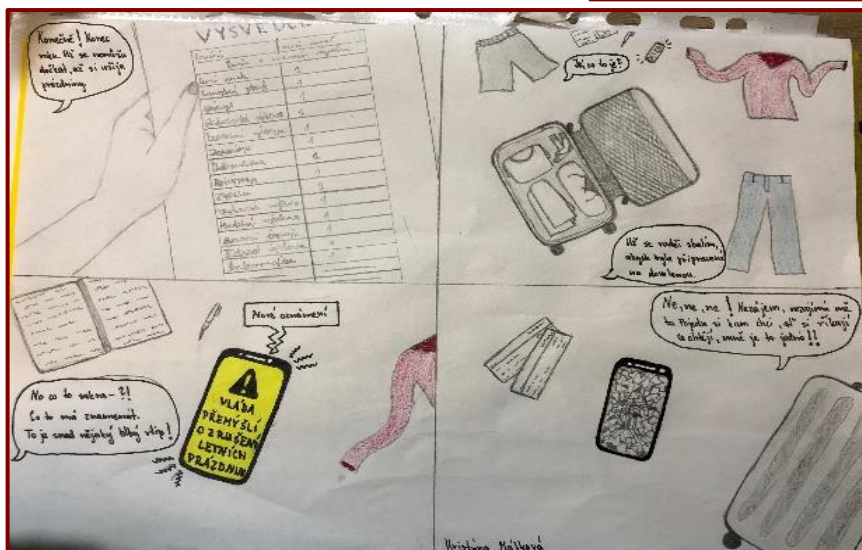
Už jsou skoro tu!

Letní prázdniny, období v roce, na které se těší každý školák. Už za pár týdnů je tu máme zase, ale zamysleli jste se někdy, jak dlouho už je máme a jaké to bylo, než přišly? V tomto článku vám v krátkosti objasním, jak to s prázdninami bylo v minulosti.

Spolu se zavedením povinné školní docházky Marií Terezií v roce 1774 přišla i první podoba letních prázdnin, které ovšem trvaly ubohých 21 dní, tedy tři týdny. První žáky vítaná

změna nastala v roce 1805, kdy byly prázdniny prodlouženy na 5 týdnů. Ale zásadní změna nastala až roku 1835, kdy byly letní prázdniny na základních školách sjednoceny s prázdninami středoškolskými a byly prodlouženy na 8 týdnů. A konečně do dnešní podoby se dostaly letní prázdniny až v době první republiky a byly stanoveny od 1.7. do 31.8. No a ještě nakonec tady mám několik zajímavostí o délce letních prázdnin v různých zemích Evropy. Nejkratší letní prázdniny mají v Německu a v Anglii, a to pouhých sedm týdnů. Naopak nejdelší prázdniny mají v Itálii, Turecku a Španělsku (12 týdnů), a to asi aby se mohli déle válet u moře na sluníčku.

Tak teď už víte, jak to bylo s prázdninami dříve, tak si už v srpnu nestěžujte, že jsou prázdniny moc krátké 😊. (Adam Bardoun, 9.C)

Aplikace na výlety

Pravděpodobně mnoho z nás má rádo výlety. Ať už to je na kole, autem nebo pěšky, tak vždy zažijeme něco nového. Každý z nás byl určitě na mnoho místech a náš seznam míst, kam se chceme podívat, dochází. Kam se tedy vydat?

Tip, kam se vydat, vám může nabídnout aplikace **Úžasná místa**. Tato česká aplikace má ve své databázi více než 600 míst, která čekají jen na to, až je objevíte. V aplikaci si zadáte, co vás zajímá a kde by to mělo být, a na mapě se vám ukážou místa, která se vám budou zaručeně líbit. Zároveň u každého výletu jsou k dispozici fotky a popisky, aby vás nic nepřekvapilo. Následně si daný výlet uložíte do oblíbených a potom stačí, až se tam vydaté.

Aplikace **Kudy z nudy** vám nabídne kromě tipů na výlet do přírody nebo k památce také tipy na ubytování, veřejné akce nebo outdoorové aktivity. Systém funguje podobně jako u předchozí aplikace, zadáte příslušné parametry, jako co vás zajímá nebo jaký druh výletu preferujete, a aplikace vám nabídne tipy, kam můžete vyrazit. Aplikace vychází ze známého webu kudyznudy.cz, takže kvalita je samozřejmostí. Ať už žijete kdekoli v České republice, tak aplikace Kudy z nudy vám nabídne hned řadu míst, kam se vydat.

Jestli jste nevěděli, kam na výlet, tak teď to už zaručeně víte. Obě aplikace jsou zdarma a jsou k dispozici na iOS i Android. Tak kam vyrazíte? (Filip Čížek, 9.C)

Karavan výhody a nevýhody

Asi si říkáte, proč si vůbec kupovat karavan nebo obytný vůz, když si můžete někde pronajmout apartmán. Je to jednoduché. Karavan si koupíte jednou a už vám zůstane a můžete v něm leccos změnit a upravovat. My karavan máme už přes rok a půl a nemůžeme si ho vynachválit. Už jsme na něm upravili několik věcí. Když člověk karavan chce, musí si nejdříve vybrat, jak by měl být velký a co od něj požaduje. My na našem karavanu máme tak zvané movery. Je to skvělé v tom, že karavan od auta odpřáhnete a dostanete se díky tomu do místa, kam byste společně s autem nezacouvali. Movery jsou takové válce u kol karavanu a díky tomu můžete karavan ovládat jako RC autíčko. U karavanu je jedna výhoda oproti obytnému vozu v tom, že karavan v kempu můžete nechat a autem odjet třeba nakoupit nebo na výlet. Náš karavan je už 15 let starý a nábytek v něm je nepoškozený a vypadá jako nový. Když se karavan kupuje, tak je lepší si ho prohlédnout pořádně i zevnitř, abyste se ujistili, že je vše v pořádku. (Ondra Davídek, 8.B)

Ceny karavanů, obytných aut a dodávek

Každý z nás má rád nové objevování při cestování, a to nám občas zabere spoustu času. Máme na výběr tři varianty, kde složit hlavu: Každý den hledat hotely. x Nejezdit nikam daleko. x Ale asi nejlepší řešení je tzv. dům na kolech. Máme opět pár řešení, v čem můžeme cestovat:

- **Vestavba** – interiér dodávky je přizpůsobený ke spaní a spolu se základním kempovým vybavením, výklopnou střechou a vysunovací markýzou plnohodnotně nahrazuje rodinný stan; výhody: z vnějšího pohledu vypadá jako standardní dodávka, snazší manévrovatelnost, jednodušší parkování, nižší spotřeba, velmi příznivá cena = 1.300 Kč / den za moderní dodávku, nebo možnost koupení a předělání si dodávky dle svého gusta / min. 250.000 Kč; nevýhody: omezený prostor

- **Obytný přívěs** – obytný přívěs je přípojné vozidlo, vyplatí se v případě, že zůstáváte na jednom místě delší dobu; výhody: po odpojení je možné využívat pouze osobní automobil, velký variabilní prostor, při pronájmu skromného karavanu je cena 1.000 Kč/ den, u větších samozřejmě cena roste, lze si karavan i koupit a poté je cena u použitého min. 50 tis. Kč a u nového min. 500 tis. Kč; nevýhody: obtížné manévrování, příprava před „ukotvením“ přívěsu na kempovací místo

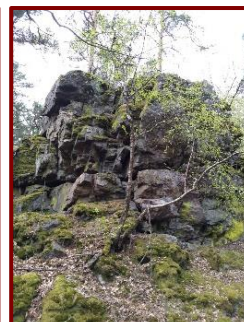
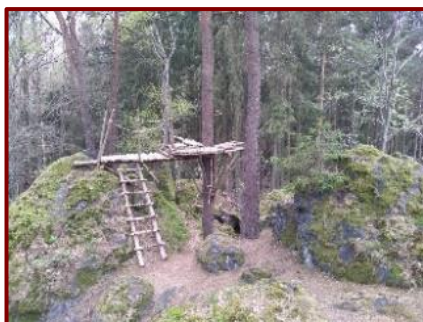
- **Integra** – kabina vozidla tvoří spolu s obytnou částí jeden celek, podvozek a motor je z dodávky, ale tvarem spíše připomíná autobus s luxusním designem; výhody: velký obytný prostor, do kterého patří i kabina vozu, snížená podlaha pro snazší nastupování; nevýhody: rozměry a hmotnost – omezené parkování v podzemních garážích, vysoké pořizovací náklady = u použitých min. 100 tis. Kč a u nových 1,1 mil., nebo možnost pronájmu = min. 2.500 Kč / den (Vojta Kleisner, 8.B)

Na skok v Severní Americe

Dobřany a Chudenice dělí vzdálenost 30 km, kterou lze překonat jak autem, tak na kole. Ať navštívíte Americkou zahradu v jakémkoliv ročním období, můžete si být jisti, že vždy bude na co koukat. Tento nejucelenější soubor severoamerických dřevin obsahuje 220 druhů stromů a keřů. Mezi nejvýznamnější a nejstarší patří douglaska tisolistá, která zde byla vysazena již v roce 1842, měří více než 36 metrů a obvod jejího kmene je 570 centimetrů. Zahrada je bezbariérová a neplatí se ani žádné vstupné. Ve vzdálenosti cca 1 km od zahrady se nachází rozhledna Bolfánek s příjemnou restaurací a turistickým zázemím. Po vystoupení 138 schodů se vám za dobré viditelnosti naskytne krásný pohled do okolí, na Šumavu, Český les,

dokonce můžete vidět i Dobřany. Na vrcholu Žďár můžete kromě rozhledny navštívit i přílehlou kapličku. Tento výlet vřele doporučuji. (Anna Umnerová, 8.B)

Knihy, které nevyprávějí příběh

Blíží se letní prázdniny a s nimi i spousta volného času. Jak ho využít? Jistě, můžete se dívat na filmy, kreslit, poslouchat písničky, číst... Nebo třeba chodit na výlety. Ještě bych se ráda zastavila u toho čtení. Maličko souvisí s tipem na výlet, který pro vás mám. Slyšeli jste někdy o vesnici Knihy, která se nachází 1,5 km na severozápad od vsi Řenče? Ne? Je to skvělé místo a nebojte, není to daleko 😊. Samozřejmě, stojí za to navštívit obec jménem Knihy, ale v okolí najdete též Knížskou skálu, kde se -tuším v lednu - natáčel nový historický film Zbojník. Dále v okolí Řenčí

můžete navštívit skalní útvar Čertovo břemeno, kde se nachází vchod do pekla. Čertovo břemeno je asi kilometrový skalnatý pás a já musím říct, že navštívit ho, skákat z jednoho kamene na druhý, prolézat skalky, bylo jedno z mnoha dobrodružství v mém životě. Doporučuji vidět i rozhlednu Kožich, ze které je celkem hezký výhled. Rozhledna se nachází nad obcí Libákovice a je možné vydat se z ní na cca sedmikilometrový okruh právě okolo Čertova břemene. Samozřejmě je na vás, jakou trasu zvolíte, ale opravdu stojí za to vše výše zmíněné vidět. Pokud chcete, můžete se zastavit i v obci Knihy. Abych byla upřímná, na obci jako takové není nic moc zajímavého... Snad jen to, že je tzv. slepá. To znamená, že má jen jeden vjezd a výjezd. Mě osobně, jako nadšence do knih, značka Knihy naprosto unesla... (Šárka Bardounová, 6.A)

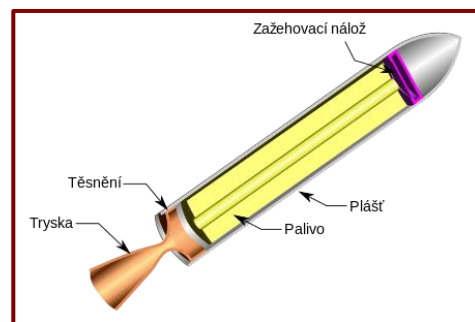
Jak funguje raketový motor Dovolená jinak

Vesmír je místo, kam se člověk dostává čím dál častěji a jednodušeji. Aby se člověk do vesmíru dostal, musí použít nějaký dopravní prostředek - raketu. Správná raketa má v sobě zabudovaný raketový motor, a ten byl vynalezen už v 13. století v Číně, kdy ho používali na první ohňostroj.

Ačkoliv se to nezdá, raketový motor není žádná velká věda. Je to typ tepelného motoru, který pracuje na principu akce a reakce - jeden z Newtonových pohybových zákonů. Řadí se do dvou skupin podle skupenství paliva (tuhé a kapalné).

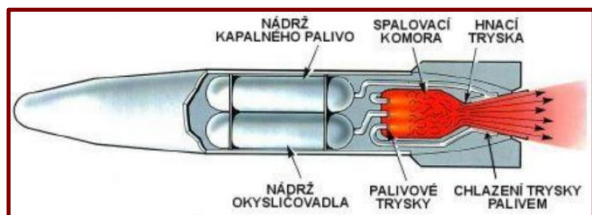
Raketový motor na tuhé palivo je jednodušší a je velice spolehlivý, ale nedá se zcela kontrolovat jeho výkon. Používá se pro neřízené a řízené střely, pro pomocné rakety (např. pro lepší vzlet letadel) a pro boční stupně amerického raketoplánu. Je tvořen spalovací komorou, která je celá naplněná palivem nebo směsí paliva a okysličovadla a hnací tryskou.

Raketový motor na kapalné palivo je výkonnější, účinnější, ale také složitější. Motor je napájen ze dvou nádrží - první nádrž je palivo (např.

kapalný vodík nebo kerosin) a ve druhé je okysličovadlo (zpravidla kapalný kyslík). Tryska je vysoce tepelně namáhána, a proto se často vykládá grafitem. Tento typ raketového motoru můžete vidět téměř u všech několikátunových raket od NASA nebo SpaceX.

Raketové motory mění historii a budoucnost. Časem se jistě stanou levnějšími a někdy se možná dočkáme běžného letu do vesmíru jako na dovolenou. (Filip Čížek, 9.C)

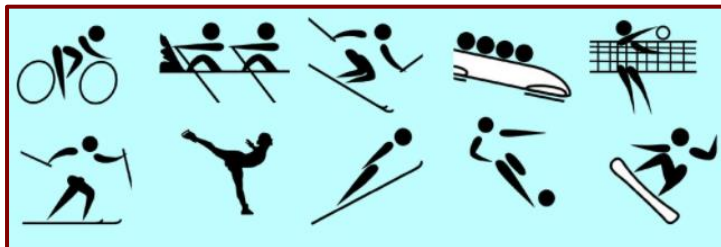
Spor

t je s námi od nepaměti

V minulém díle jsem vám představila běžeckou abecedu, ale dnes se zaměřím na to, proč bychom měli vůbec sportovat.

Sport jako takový je tu už od nepaměti, např. lidé v pravěku se honili za zvěří, nebo když se posuneme blíže k dnešní době, můžeme si vybavit 1. olympijské hry, které se uskutečnily v Olympii v roce 766 př. n. l. Já osobně mám ráda všechny druhy sportu, je mi jedno, jestli běhám nebo hraji basketbal. Samozřejmě jsou sporty, které mám radši, ale myslím si, že každý člověk by měl vyzkoušet různé sporty a říct si, co ho baví a co ne. Podle toho, co vím, je jakýkoli pohyb či sport lepší než nic. Například při běhání se vyplavuje spousta hormonů, které mají vliv jak na výkonnost, tak na naši náladu. Jedno ze zásadních dělení sportů je na zimní a letní. Já osobně mám raději ty letní, neboť výhodou sportování v létě je to, že nemusíme být zavření v halách nebo tělocvičnách, ale můžeme být venku na čerstvém vzduchu. Pro mě je příjemný pocit, když mi do zad svítí sluníčko, ale zase nesmí být moc horko, protože ve velkém teple se člověk snáz zadýchává a je větší pravděpodobnost vyčerpání organismu. Když půjdete ven sportovat nebo i jen tak na procházku, nesmíte zapomenout na pití, neboť pitný režim je základ skoro všeho.

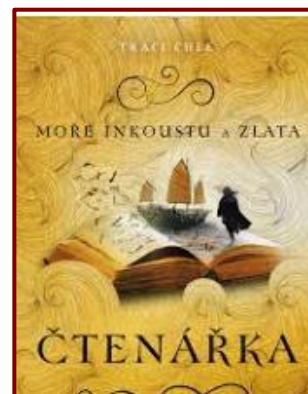
Nezapomeňte v létě aspoň chvilku věnovat nějakému sportu, uvidíte, že se budete hned cítit lépe. Sportu a létu ZDAR! (Anna Umnerová, 8.B)

Neumět číst?

V jednom z posledních dílů své rubriky bych chtěla napsat o knize Čtenářka - moře inkoustu a zlata, kterou napsala spisovatelka Traci Chee.

Knihy mě upoutala na první pohled a úplně pohltila svým příběhem. Děj knihy se odehrává ve smyšleném světě, kde je čtení jen výsadou pro mocné a vyvolené. Číst umí jen hrstka lidí, která se kvůli tomu musela vzdát pout s rodinou a lásky v životě. Kdysi dávno však muž a žena tento zákon porušili. Zamilovali se do sebe, při výcviku na knihovníka a asasínku ukradli Knihu. Věc, kterou si tato společnost chrání po staletí. Věc, která je pro všechny vším. Pak tito dva lidé žili s Knihou a svou maličkou dcerkou Sefií v domku na kopci, jako by se nic nestalo. Sefiina matka, asasínka, zemřela na nemoc. Sefie zůstala jen se svým otcem a nevlastní tetou Nin.

Jednoho dne se stalo, že Sefie našla svého otce zavražděného a zmasakrovaného v obývacím pokoji. Od té doby s tetou Nin, slavnou zlodějkou, utíkala před surovými vrahy svého otce. Utíkaly spolu nějakých pět let, než se Sefie poprvé vydala do města prodat kožešiny. Vracela se zpět do lesa na palouk, ale s tetou Nin se již neshledala... Vrazi ji odvěkli neznámo kam. Sefie zůstala sama jen s němým chlapcem, rozeným zabijákem, ke kterému ji zavedl osud, proti celému světu. Ona, chlapec a batoh s malým hranatým předmětem uloženým na samém dně. Ten předmět byl kniha, a co bylo v knize psáno, stalo se a stane. (*Šárka Bardounová, 6.A*)

Stojí za to žít dál

Ráda bych vám představila knihu, která vás jistě zaujme a potvrdí to, že stojí za to žít dál - ať už vás postihla jakákoliv smutná událost. www.bez-bot.cz je kniha vyprávějící smutný příběh o chlapci jménem Ben, který žije celým svým srdcem pro lyžování. Jednou ho však na svahu potká nehoda. Srazí se s nějakým autem, proletí okýnkem k řidiči. Když se probírá v nemocnici, zjišťuje, že již necítí nohy. Od kolen dolů už nic neexistuje. Ben se propadá až na samé dno. Uvažuje, zda chce dál žít, nebo to vzdá. Naštěstí mu pomáhá jeho spolubydlící Emil. Emil sice nohy má, ale má je celé ochrnuté. Emil, Oski a Mikina (poslední dva jsou Benovi staří kamarádi) chlapci ukazují, že život jde žít i bez nohou. Ben a Emil spolu v nemocnici zažívají spoustu veselých okamžiků. Benovu chuť do života ještě posílí naděje na nové nohy. Postupně se učí je používat. Kniha končí tím, že Ben běží svůj první triatlon, a dává fotku na svou vlastní webovou stránku www.bez-bot.cz.

Knihu napsala Ivona Březinová, od které vám mohu doporučit i knihu Řvi potichu, brácho. Ta je o autistickém chlapci, jeho sestře, matce a celkově o tom, jak je těžké mít někoho takového ve svém okolí. Ale někdy to není tak zlé. Vždyť jsme každý jiný a originální. Ať jsme, jací jsme, stojí za to žít dál. (*Šárka Bardounová, 6.A*)

Všechny vás znám

Bývalo... Říkám si, když pozoruji náš nebo spíš váš schnoucí svět. Jsem královna deště. Jsem spása i zkáza lidstva. A vy mě odmítáte. Neškodila bych vám, kdybyste si to nezasloužili... Neplánuji velké potopy ani prudké deště. Jistě, sem tam více zaprší, ale to jen tak z mého rozmaru a nudy. To jen roním slzy nad tím, jak civilizace upadá. Když se spustí velký dlouhodobý liják, pramení z mého vzteku. Vězte, každého z vás můžu pozorovat. Znímám vaše životy jako ten svůj. Celou dobu vás pozoruji. Vaše skutky jsou jako bych je vykonala já. Vy jich možná někdy nelitujete, ale já ano. Někdy jsem na sebe našťvaná, i když bych správně měla být našťvaná na vás. Spustím pak dešť a bouře. Roním slzy vzteku.

Dříve přšelo hodně. Byla jsem nezkušená a nedocházelo mi, že to zlo pácháte vy a ne já. Že mám být našťvaná na vás, a ne na sebe. Že mám potrestat vás. Dávat vám vodu, díky které žijete, je spíš pomoc nežli trest. A tak, když někomu ublížíte, je sucho. Vodu dostáváte, jen když ji nutně potřebujete, nebo když si ji zasloužíte. Je to spravedlivé? Já myslím, že ano. Platí to tak pro všechny lidi na světě. Nesete kolektivní vinu. Vždyť jste jedna velká rodina. Pomáhejte si, neublížte si a možná přežijete tak dlouho, jak o tom sníte... (*Šárka Bardounová, 6.A*)

Pokračování detektivky z minulého čísla

Kapitola třetí

Výslech

Ve výslechové místnosti panoval ten známý napjatý pocit, který jsem moc dobře znal. I když jsme tam byli jenom tři, pan Brown se potil jako všichni vinní, kteří v této místnosti již seděli. Když nad tím tak přemýšlím, už by někdo mohl zazdíť tu díru, která je tady pár měsíců od jednoho dealera, který se našťval a hodil židlí o stěnu. Všichni podezřelí se pak ptají na tu díru a zdržují nás. Toto se stalo i u Lucase.

Lucas je střední postavy a docela vysoký. Je vyšší než já a to mám 180 cm, ale i tak jsem hezčí. Blondaté vlasy má sčesané na patku a budí to dojem, že to je šprt. Momentálně má na sobě kravatu, která vypadá dost nóbl. Vsadil bych se, že jich doma má stovky a místo kravaty a obleku nic nenosí. Vypadá dost ustaraně a nevyspale. Ani nemusím být detektiv na to, abych usoudil, že moc na dnešek nespal. Proč?

„Tak já bych tedy začal. Pane Browne, proč jste utíkal?“ Bylo ticho. Lucas se na mě jen díval s utrápeným výrazem a seděl v tichosti jako děti při písemce. Už sem zase tahám, že je šprt, že bych se ho na to zeptal?

No tak, Johne! Soustřeď se na případ!

„Nechcete nám něco říct? Nevypadáte, že byste chtěl jít do vězení.“ Řekl Willi. Byl to od něho dobrý tah, protože Lucas najednou zpozorněl. Pusu otevíral a následně zavíral. Chtěl nám něco sdělit, když v tom mi do ucha pošeptal Willi, že chce se mnou promluvit o samotě. Vstali jsme a šli jsme na chodbu.

„Tak co myslíš? Je to vrah, nebo jen komplic?“ řekl a tázavě se na mě podíval. Chvilí jsem přemýšlel a následně odpověděl.

„Podle mě není vrah a ani komplic. Něco ví, co by nám mohlo pomoci, ale nevím, jestli v tomhle transu promluví.“ Willi souhlasně přikyvoval, a tak jsme ho už nenechali čekat. Posadili jsme se a pokračovali jsme ve výslechu.

Ptali jsme se na jeho rodinu a na jeho vztah k Oliverovi. Seznámili se již na střední škole a byla to nerozlučná dvojka. Něco jako my s Williamem. Pak přišla řeč na ten dokument, který ležel na jeho stole.

„Byl to můj nápad. Spotřeba 20% nové rakety při vzletu by mi mohla vydělat milióny. Vymyslel jsem to asi před týdnem a před třemi dny jsme se o tom bavili s Oliverem.“

Rozhovor mezi Oliverem a Lucasem před třemi dny

"Olivere, tohle je revoluce! Ušetření 20% při vzletu se ještě nikomu nepovedlo! Můžu se zapsat do dějin. Pojď se kouknout. Sepsal jsem plány a konstrukci. Je tam úplně všechno." Řekl Lucas nadšeně a šel hledat ty plány, když v tom začal křičet Oliver.

"No to snad nemyslíš vážně, ne?! Takže já jsem ti vždycky se vším pomáhal a ty mě takhle zradíš?! Vždycky jsme táhli za jeden provaz a sklízeli jsme oba dva slávu!"

"Tak to není vůbec pravda! Několikrát jsi mě zastínil, ale vždyť o nic nejde. Vždycky budu tvůj parťák, a navíc při všech projektech jsme na tom pracovali spolu a na tomhle jsem dělal já, a ne ty. Všechno to byl můj nápad a taky je to moje zpracování. Olivere, jsi můj nejlepší přítel a taky můj společník, ale tohle by mohlo být moje celoživotní dílo!" Oba se na sebe jen koukali a Oliver nakonec prolomil to ticho.

"Máš pravdu, omlouvám se, bylo to ode mne sobecké, ale co tu tak stojíme. Pojď mi ukázat ten tvůj nápad. Když tak si to tady připrav a já nám zatím skočím pro kafe."

„Pak už si jen pamatuji, jak jsem se probudil a moje papíry byly pryč. Koukal jsem se všude i u Olivera, ale nikde ani stopy," řekl na závěr. Jeho výpověď tedy znamenala, že měl motiv, ale jak se ty papíry dostaly na Oliverův stůl?

„A ne, nevím, kde se tam vzaly." Lucas mi snad čte myšlenky nebo co? Každopádně jsme tam, kde jsme začali. Nemáme žádnou stopu, ale něco mi asi uniká. Musím trochu přitvrdit.

„Pane Browne, věřím Vám, že jste Olivera nezabil, ale domníváme se, že něco víte. Musíte nám to říct, abychom pokročili ve vyšetřování. Pokud máte cokoli, co by nám mohlo pomoci, sem s tím." Lucas si poposedl více dopředu a řekl nám něco opravdu šokujícího. Upřímně, vůbec jsem to nečekal.

„Jediné, co vím, je, že jeden z vašich detektivů patří do gangu nájemných vrahů."

Kapitola čtvrtá

Zrádce

To jsem opravdu nečekal. Nevěděl jsem co dělat. Smát se, nebo udiveně zírat? Vybral jsem si tu druhou možnost, i když jsem se chtěl zasmát. A nevím proč. S Williamem jsme vstali, propustili jsme Lucase a poděkovali mu za jeho výpověď. Když jsme odešli z výslechové místnosti, zamířili jsme k našemu šéfovi a nahlásili jsme mu, co jsme zjistili. Samozřejmě jsme museli brát v potaz, jestli si Lucas nevymýšlí, ale jistota je jistota. Se šéfem jsme se dohodli, že to udržíme v tajnosti a budeme pátrat po tom našem zrádci. Bože, já tuhle práci miluju. Je to jako v nějaké detektivce, kde jsou samé zvraty. Je to dechberoucí.

Nakonec jsem se rozhodl, že pátrání po zrádci vezmu do svých rukou. Začal bych asi tím, že si své kolegy prověřím a pak bych si s nimi šel promluvit, kdyby mi bylo něco podezřelé. Samozřejmě to bude nenápadné.

Tohle je docela zajímavé. „Willi?! WILLIAME SMITHI?! Kde jsi?" Už zase běžel s nějakou svačinou z kuchyně. Řekl jsem mu, že se hodlám dneska do toho pustit, a proto jsem s ním nemohu jít do kina na Mamma Mia 2. Upřímně to měla být jen výmluva, ale pak mi nabídl, že mi s tím pomůže, a tak jsem s tím tedy souhlasil. Sešli jsme se tedy v mém malém bytě. Je to jeden z těch modernějších bytů tady ve Washingtonu. Když vejdete do bytu, uvidíte obývací, kde se nachází moje milované piano, televize, nějaké to posezení a knihovnička. Řekl bych, že je to velice vkusné, a navíc si všichni myslí, že nečtu. Samozřejmě, že nečtu, ale takhle lidi začnou přemýšlet a ptát se, kolik jsem toho už přečetl a jestli bych jim něco nedoporučil. Mám tu celkem uklizeno, ale i tak musel zakopnout o jednu hromadu. Jak se někomu povede zakopnout o jedinou hromadu nepořádku v tomhle bytě?

Když ke mně konečně přišel, ukázal jsem mu jednu složku s jedním mým kolegou, která je podepsána jiným podpisem. Na první pohled to nejde poznat, že je falešný, ale jak už jsem tady párkrát zmiňoval, jsem velice dobrý detektiv s nějakými oceněními. Nejdivnější mi na tom přijde, o koho jde. Je to detektiv Santiago.

O Santiagovi jsme už tady mluvili, ale nikdy jsem nevěděl, že je schopen zfalšovat podpis. Něco mi říká, že ten zrádce je on, a pokud to tak je, znamená to, že on zahazuje stopy. No ano. To mi mohlo dojít už dřív. Johne, jsi idiot! Jednou jsem měl případ. Asi před osmi lety. Šlo o stejný případ jako teď. Byli zastřeleni dva muži a objevily se tam nějaké otisky. Zvláštní na tom jsou dvě fakta: 1. důkazy měl na starosti Santiago a za 2. v téhle době se také řešil jeden gang nájemných vrahů. Santiago tvrdil, že ty otisky patřily oběti, ale co když lhal a ani ty otisky nezkontroloval. Navíc by o tom měl být nějaký záznam, že se něco takového dělalo. Kdybych teď našel ten dokument, tak bych věděl víc...

„Aha!" Vykřikl jsem nahlas, až se Will polekal. Našel jsem tu složku o tom případu. A jak jsem čekal... Otisky jsou nikde a ani tam nenapsal, že se nějaké otisky našly. Neváhal jsem a všechno jsem to Willimu řekl. A jak jsem čekal, řekl mi, že jsem génius. Tss! Jako bych to nevěděl. Ale jsem rád, že jsem to vyřešil. Zrádcem je detektiv Derek Santiago.

Kapitola pátá

Derek Santiago

Jmenuji se Derek Santiago, je mi 37 let a patřím do gangu, který založil můj otec. Gang nájemných vrahů (na jméně se ještě pracuje). S otcem jsme před dvaceti lety vymysleli plán, jak pomáhat našim spojencům z gangu. Nerad to říkám, ale jsou neschopní. Ani si po sobě nedokážou uklidit stopy. Šel jsem tedy studovat práva a takové to potřebné vzdělání na detektiva, abych mohl pomáhat našemu byznysu. Jediná překážka byla, že mě nechťeli dát do toho oddělení tady, abych pomohl, ale chtěli mě dát někam do San Francisca, a tak jsem musel zfalšovat podpis, abych se sem dostal. Bylo to docela lehké. Se svým společníkem Antonem Peraltou máme své metody jak něco zfalšovat. Už na základce jsme něco falšovali, protože nám to dávali doma za úkol, abychom se to naučili do budoucna.

Anton Peralta pracuje u nás v gangu jako všichni ostatní. Nájemný vrah. Odmala jsme nerozlučná dvojka kvůli našim rodičům. Byli to parťáci, ale při jedné přestřelce Peralta zahynul, a tak jsem Antona bral jako bratra, protože byl u nás pořád. Je vyšší postavy se zrzavými vlasy a má vypracované tělo. Zajímavé je, že jako jediný nebere drogy a

nefetuje, tím pádem má celkem hezký obličej. Asi proto je pro něj jednoduché zabít spíš ženy než muže, ale i tak má největší skóre úmrtí ze všech. My dva jsme velice dobrá dvojka. On vykoná vraždu a já po něm zahladím stopy.

Někdy mě moje zaměstnání pohltí tak, že zapomínám na náš plán s otcem a dělám zbytečné chyby. Jako teď to s Lucasem Brownem. Já blbec jsem nechal na parapetu ty vlasy a ohrozil jsem náš podnik a svou rodinu. Nikdy mi moc nezáleželo na otci. Mlátil mě a týral jako nějakého psa. Prý abych se stal mužem, že to dělá pro moje dobro. Jde mi o Antona, aby nešel do vězení. Abych ze sebe nedělal nějakého svatouška, taky to dělám pro sebe. Mohl bych dostat doživotí, a to se mi vůbec nelíbí. *(Mája Tomášková, 8.B - Pokračování po prázdninách)*

Podlavičník - časopis pro lidi školou povinné, začátečníky i pokročilé. Vydává **Základní škola Dobřany, příspěvková organizace**, tř. 1. máje 618, 334 41, tel. 602 658 066, e-mail: jps@email.cz. **Redakce: redakční kroužek pod vedením Mgr. Michaely Hlaváčové:** 6.A: Šárka Bardounová, 7.B: Martin Škarda, Simona Šmídová, 8.B: Ondřej Davídek, Filip Hančík, Vojtěch Kleisner, Dominik Silovský, Matěj Sýkora, Kristýna Málková, Marie Tomášková, Anna Umnerová; 9.A: Jan Eckhardt; 9.C: Adam Bardoun, Filip Čížek. **Koordinátorka příspěvateľů z 1. stupně: Mgr. Alena Formánková.** **E-Podlavičník** - internetová verze na www.zsdobranycz: **Mgr. Jana Fialová.** **Editace: Mgr. Jaroslav Šedivý a Mgr. Alena Formánková.** **Časopis tiskne a sponzorsky podporuje:** Prima Press s.r.o., Borská 44, 316 00 Plzeň. Časopis č.9-10/20/21 předán k tisku 6. 6. 2021. **Veškeré příspěvky, dotazy, soutěžní lístky a inzeráty předávejte redaktorům časopisu.**